

GRADA®

P
Ř E
D Š K O
L Á Č E K

3-6 let

O CHYTRÉM KOBLIŽKOVÍ

Dagmar Košková

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

O CHYTRÉM KOBLIŽKOVÍ

Dagmar Košková

 GRADA®

Na paloučku u lesa stál malý domeček,
v něm bydlela babička a tuze mlsný dědeček.

„To jsem si pochutnal, babičko,“ povídá dědeček jednou po obědě. „Ale ještě mě tady tlačí prázdné místečko,“ ukázal prstem na svoje veliké břicho. Babička se na něj hezky podívala a povídá: „Dědečku můj milý, počkej malou chvíli. Jen co těsto zadělám, sladkou pochoutku ti dám.“ A usmažila mu plnou mísu koblížků. To byla vůně! Ten největší hned dala vychladit na okénko. Dědečkovi se už sbíhaly sliny, jak se těšil na ten sladký zákusek.

Ale ouha! Koblížek se na okně probudil. Vůbec se mu na studeném talířku nelíbilo. Vrtěl se a ošíval: „V takovémhle průvanu ještě chřípku dostanu,“ stěžoval si. „A co když mě někdo sní?“ pomyslel si. Na nic už nečekal, hop a skočil z okna na zem.

Utíkal pryč, co mu síly stačily. Daleko od mlsného dědečka. Tam, kde ho nikdo nebude chtít sníst. Měl strach, a aby si dodal odvahy, cestou si zazpíval svou oblíbenou písničku: „To jsem ale chytrá hlava, kampak na mě, marná sláva. Já jsem Koblih – mistr světa, žádná hloupá amoleta!“

Koblížek za chvíli doběhl na velkou louku. Všude létali broučci, voněly maliny a ve větru šuměla tráva. Takovou krásu ještě nikdy neviděl: „To je prima v širém světě, všechno voní, všechno kvete. Asi mě tak vítají, velkou slávu chystají. Slyšeli, že jedu kolem: hurá, sláva – no tak honem!“ Ale najednou se docela blízko ozvalo něco úplně jiného: bum, bum, bum, rázem bylo po klidu. Hrozný rámus vylekal Koblížka.

Nikdo ho nevítal, spíš naopak. Byl to ježek, málem si rozbil nos, jak pospíchal za tou sladkou vůní. „Počkej na mě, milý brachu, neměj přece tolik strachu,“ volal hlasitě. Chudák Koblížek! Naštěstí ježek zakopl, a tak ho přešla chuť na mlsání.

Koblížek se zastavil až v poli plném zelí. „To jsem chytrý Koblížek,“
chválil se. „Každému jsem utekl, všechny jsem je vypekl.“
Ale to neznal zajíce, který ho už z dálky pozoroval: „Stůj, voňavý
Koblížku, kam bys pospíchal, zrovna jsem dosnídal. Jen si trochu
odpočinu, pak si tě dám na svačinu.“

Ale Koblížek se nedal: „Utekł jsem babičce i ddeckovi, ani ježek o mně neví. Radši seď a tiše, tebe tíží zelí v břiše. S plným břichem,“ smál se Koblih, „to by nebyl žádný dostih,“ dodal a ztratil se zajícovi z očí.

Ze všech sil doběhl Koblížek do hustého lesa. Byl tak tmavý, že neviděl na krok. Ani si nevšiml tlustého vlka, jak si za pařezem pochvaluje: „Ňuf, Ňuf, Ňuf, tady něco sladce voní, zákusek jsem dávno neměl, naposledy možná vloni.“

Když to Koblížek uslyšel, hrozně se lekl, ale pak se nedal a spustil písničku: „Nevím, nevím, tlustý vlku, jestli bych ti vklouz’ do krku. Ty máš zuby nabroušené, na masíčko připravené. Nevím, jestli bys měl dosti, sladký hlt ti bude k zlosti.“ A schoval se vlkovi v šípkovém keři.

V hustém lese Koblížek únavou nakonec usnul. Ani to netrvalo dlouho, když se mu zdálo, že na něj někdo mluví z velké dálky. Lekl se, jestli to není dědeček s babičkou nebo rozzlobený ježek, jestli ho nedohonil zajíc či dokonce hladový vlk. Ale nebyl to naštěstí nikdo, kdo by si na něm chtěl pochutnat. V tu samou chvíli se ozvalo přímo nad ním:

„Jako stará, moudrá sova, každému to říkám znova. Kdo jako ty pyšný je, jednou si to vypije.“ To už se lekl podruhé. Ale když ho sova ujistila, že ho určitě nesní, ulevilo se mu. Její písnička mu sice nebyla po chuti, ale byl rád, že konečně našel někoho, kdo ho nechce sníst. A tak si od moudré sovy nechal poradit, jak se v tom širém světě neztratit.

Na druhý den potkal hladové vandrovníky, medvěda a jezevce. Hned se na něj oba sápu: jezevec zuby, medvěd tlapou. Ale Koblih přežije, protože moc chytrý je. Povídá jim: „Pro oba jsem tuze malý, to byste se pohádali! A tak slyšte, povídám, dobrou radu vám teď dám. Sníst mě může jenom ten, kdo se stane vítězem. Kdo doběhne v dálce k smrku, tomu skočím sám do krku.“ A než medvěd s jezevcem doběhli k cíli, byl Koblížek dávno pryč.

Koblížek doběhl na mýtinu. Byl na sebe pyšný, jak pěkně vyžrál na medvěda s jezevcem. Najednou však uviděl na pařezu velké zvíře. Byl to starý divočák:

„Jen, Koblížku, jen pojd' blíž, mě už se bát nemusíš,“ říká unaveným hlasem. „Já jsem sytý velice, mně chutnaly bukvice.“

Koblížek se zasmál, protože poznal, že divočák se tak přejeďl, že už mu neublíží. A tak se vydal na další cestu.

U lesního rybníčku Koblížek potkal žáby. Seděly na listech leknínů a zpívaly svou žabí písničku: „Kuňk a kvák, kvák a kuňk.“ Stále dokola, protože víc neuměly. Nic jim to nevadilo, a když skončily, pobídly Koblížka: „A teď zazpívej ty.“ A Koblížek spustil svou oblíbenou písničku: „To jsem ale chytrá hlava, kampak na mě, marná sláva. Já jsem Koblih – mistr světa, žádná hloupá amoleta.“

Žábám se ale tahle pyšná písnička vůbec nelíbila. Řekly jen „kvák“ a zmizely v rybníce.

„To jsou ale způsoby,“ urazil se Koblížek. „Takovou písničku neumí nikdo na světě. Najdu si někoho, kdo mě bude poslouchat,“ umínil si a spěchal dál.

Pyšně si vykračoval lesem a přitom si prozpěvoval svoji písničku: „To jsem ale chytrá hlava, kampak na mě, marná sláva. Já jsem Koblih – mistr světa...“ Než to dozpíval, bum, bác, Koblížek se samou chválou skutálel z cesty. Když se vyhrabal z kopřiv, najednou před ním stála zrzavá liška.